

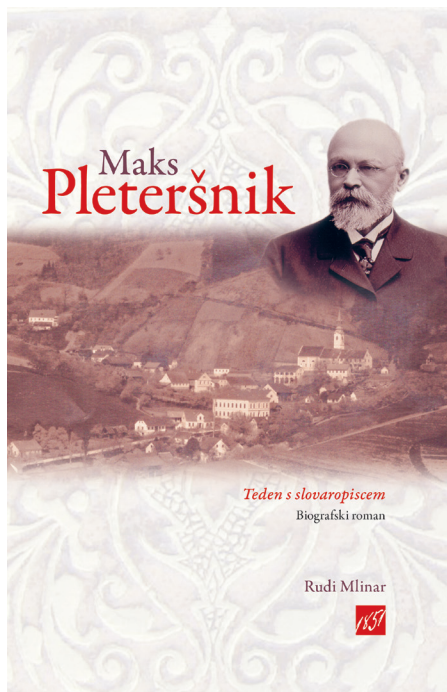

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

RUDI MLINAR: MAKS PLETERŠNIK. TEDEN S SLOVAROPISCEM

Navdihujoča zgodba o velikem Pišečanu

Biografski roman o Maksu Pleteršniku na literaren način predstavi najznamenitejšega slovenskega slovaropisca, rojenega v Pišecah. Avtor Rudi Mlinar na podlagi resničnih oseb in resničnih okoliščin mojstrsko predstavi življenjsko pot velikana slovenstva in jo s pridihom domišljije, spretnim in tekočim slogom ter poznavalskim in skrbnim biografskim soočanjem z izbranim likom postavi v podeželsko pišeško okolje. S tem romanom zgodba o za slovenstvo tako pomembnem slovaropiscu prvič stopa v slovensko leposlovje.

Avtor si je roman o Pleteršniku zamislil kot okvirno pripoved, ki se dogaja v začetku dvajsetih letih 20. stoletja. Študent Robert »izpod Uršlje gore« (pisateljev drugi jaz) se odpravi v Pišece, da bi se srečal z osemdesetletnim Maksom Pleteršnikom in se mu opravičil, ker ga študenti niso prepoznali, ko se je udeležil predavanja Antoina Meilleta na ljubljanski univerzi.

Okvirna zgodba napoveduje Pleteršnikovo biografijo, hkrati pa Mlinar v njej predstavlja Pišece in Pleteršnikovo precej samotarsko preživljanje zadnjega obdobja življenja s sestro Mici in redkimi Pišečani, s katerimi se je družil, oziroma so prihajali k njemu na obisk. Pleteršnikova biografija je členjena na šest delov (šest dni), v katerih Pleteršnik pripoveduje dogodke iz svojega življenja, Robert pa si jih zapisuje.

O avtorju

Rudi Mlinar je kulturni delavec, pisatelj in strojni delovodja. Rojen je bil v Dolgih Brdih nad Prevaljami, živel je na Lešah, danes pa živi v Brežicah. Poročen je s pesnico in pisateljico Ivano, rojeno Vatovec.

Šolal se je na rodni Koroški, zaposlen je bil v Železarni Ravne in na železniški postaji v Ljubljani. Bil je član predsedstva, član odbora za gledališče in literaturo in tudi podpredsednik

Podatki o knjigi

- Naslov: Maks Pleteršnik
- Podnaslov: Teden s slovaropiscem
- Avtor: Rudi Mlinar
- Predgovor: dr. Milan Jazbec
- Spremna beseda: dr. Marko Jesenšek
- Urednica: Cvetka Rezar
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 312
- ISBN: 978-961-278-402-7
- Cena: 25 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2018

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Zveze kulturnih društev Ravne, član Kulturnega društva Žarek v Brežicah ter predsednik literarne sekcije Beseda pri Kulturnem društvu Franc Bogovič Dobova.

Za svoje literarno ustvarjanje je bil med drugim izbran med najboljše pisce začetnike v Sloveniji za prozo (1981) in za dramatiko (1998). Prejel je nagrado za kratko prozo Radia Ljubljana (2000), nagrado na natečaju Radia Ognjišče *Moj čopič je beseda* (2001, 2003), zlati znak Republiške konference Zveze socialistične mladine Slovenije za kulturo, bronasti, srebrni in zlati Vorančev spominek, bronasto in srebrno Prežihovo plaketo, Linhartovo značko za dolgoletno delo na področju dramatike in srebrno odličje Zveze kulturnih društev Brežice (2009), dvakrat pa je bil izbran na republiško srečanje piscev seniorjev (2012 in 2013).

Odlomki iz knjige

Ko sem dopoldne prišel po cesti od železniške postaje v Brežicah do Pišec, si nisem vzel veliko časa za razgledovanje, a že tisto, kar sem videl, me je pritegnilo. Tako majhen kraj, pa tako lepo urejen. Vse je delovalo domače, da sem se počutil, kakor bi prišel domov, čeprav je bil moj kraj v resnici nekaj povsem drugačnega. V taki vasi morajo stanovati dobri ljudje, sem skušal povezati svoje vtise v uporabno celoto. (Str. 45)

Slutil sem, da bom potreboval vsak lep spomin na Pišce, na dom in na ljudi. V bleščavi Dunaja bom lahko preživel samo tako, če se bom zavedal, da so moje korenine tako čvrsto vraščene v domačo zemljo, da me iz nje ne bodo izruvali čari tujine. Biti bom moral trdno zasidran v domači kraj, tako da me nobena sila ne bo odtrgala od doma.

Že tedaj sem slutil, da me zna še kako premetavati po razburkanem morju življenja, a obenem sem se tudi že zavedal, da mi še tako gosta zavesa ne bo zameglila pogleda, da ne bi videl, kje je moje пристanišče, kje so Pišce, kje vinogradi na pobočjih, kjer stoji mogočni grad, kjer se skozi vas pretaka potok, stoji cerkev, domača hiša, kjer so starši, brat, sestri in prijatelji. (Str. 60)

Profesor je umolknil in opazil sem, da je utrujen.

Zavzdihnil je: »Bil sem prepričan, da bom do kosila končal z letom 1880, a kot vidim, nama to ni uspelo, čeprav sem se trudil, da sem vam povedal le tisto, kar se mi je zdelo najvažnejše. A kot ste slišali, je to, kar sem vam pripovedoval, dokaj enolično in ni popestreno z literarnim pridihom, zato se vam morebiti moje pripovedovanje ni zdelo zanimivo. A ne morem pomagati, če bi hotel o vsem, kar sem vam pripovedoval, govoriti tako, kot se to bere v kakšni dobri knjigi, potem bi se zavleklo v tedne, morebiti celo mesec ali še več, toliko časa pa, kot ste mi povedali, vi nimate in vprašanje je, če ga bom imel tudi sam. Sprašujem vas, ali je v tem, kar sem povedal, sploh kaj takega, kar vas je zanimalo, ali naj vprašam drugače, ste sploh slišali kaj novega?«

»Veliko novega sem slišal, in povsem razmem, da to, kar ste mi povedali, ni branje romana.«

Profesor se je nasmehnil in vstal. »Res je, moje pripovedovanje se pač ne more zapisati kot roman. Če bi to kdo hotel, bi moral k temu, kar sem povedal, dodati kar veliko svoje domišljije. Še kako dobro se zavedam, da pisanje romana ni enostavno delo, sam sem poskusil, a sem hitro obupal. Preveč stvarno sem gledal na vse skupaj, pri takem gledanju pa je fantazija potisnjena v kot, brez nje pa se žal romani ne pišejo.«

Stopil je do okna in pogledal proti hiši. (Str. 140–141)